

1 september van Ensenada de Albufereta naar Ensenade de Benidorm, 15 mijl

Vandaag gaan we een stukje verder, maar omdat de zee nog steeds wat onrustig is besluiten we richting Benidorm te gaan en daar een volgende ankerplek te gaan zoeken. We gaan pas om 12:00 varen en ronden, op de motor, eerst de kaap. Daarna gaat de Genua eruit en schuiven we rustig langs de kust naar de volgende ankerplek. Net als de andere dagen gaat rond 16:00 de wind verder naar het noorden draaien en worden we steeds dichters naar de kust gedreven.



We hebben zicht op de violette kleuren van de sierra's achter Calpe en Benidorm en in scherp contrast staat het Manhattan van de Costa Blanca tegen de bergen. Je kan het lelijk vinden, maar nu met een tweede keer langs Benidorm varen, vindt Annelies het toch een architectonisch kunstig staaltje van stad bouwen. Er staan opvallend mooie grote gebouwen van wel 40 etages hoog. En de stad oogt als een metropolitan van formaat met de vele glanzend witte boulevard randen die vanuit zee zo mooi te zien zijn.

Om 16:00 besluiten we om de motor bij te zetten en gaan we op de ankerplek af. Er blijken hier veel zwimmersboeitjes te liggen en er staat een hele installatie voor waterskiërs die aan een rondlopende lijn worden voortgetrokken. Hierdoor kunnen we niet dicht aan de kust gaan liggen of dicht bij de kaap, wat eigenlijk de bedoeling was.

Er staan nog steeds wat golven die rond de kaap komen binnenlopen, waardoor de Skadi best nog even wat ligt te rollen. Het type ankerplek waarbij je niet je boot binnen moet gaan want je wordt kotsmisselijk, alleen Peter niet.

Annelies ziet het helemaal niet zitten om hier te blijven en wil weg maar het alternatief is een paar uur doorvaren in een vervelende zee, aankomen op de volgende ankerplek in het donker wat helemaal niet fijn is. Daar hebben we al genoeg verhalen over gelezen waardoor wereldreizen onverwacht en veel te vroeg beëindigd zijn. En een klein stukje terug naar een kleine Marina gaat tegen alles in wat we ons hebben voorgenomen: we gaan niet terug en we willen zoveel mogelijk ankeren.

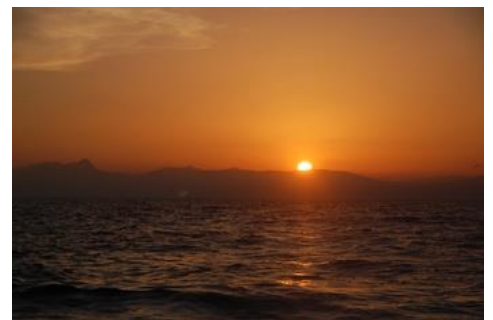
Het geeft even een avondje van behoorlijke meningsverschillen, zullen we maar zeggen.... Het achteranker uitgooien met 30 meter lijn, geeft behoorlijk wat verbetering en in de loop van de nacht worden de golven ook minder en is het uit te houden.

We hebben nu 2 dagen gevaren waarbij we weer merken dat de Middellandse Zee behoorlijk wild en rommelig kan zijn. Aangezien wij en de katten ook nog even moeten inslingeren is het weer behoorlijk wennen.

De vraag is wat we morgen moeten, Calpe? Altea? Formentera? We gaan het morgen wel weer zien.

2/3 september, Ensenada de Benidorm naar Formentera, 79,7 mijl

We gaan, alweer, pas om 12:00 varen en besluiten naar Calpe te gaan. Volgens de burens in de haven van Tomas Maestre moet je aan de noordkant van de Rots gaan liggen, een rustige en hele mooie plek (neusje van de zalm) om te ankeren. Wie zijn wij, om dan wat anders te doen en we zetten de Genua uit en met een gangetje van 4 knopen schuiven we richting Calpe. We zien al uit de verte de zeer imposante rots van Calpe liggen en daar moeten we dus omheen.



Voor deze kust zijn veel Tonijn kwekerijen, grote ronde netten die in groepen bij elkaar in het water hangen. Er zijn gele kardinaaltjes rondom heen gezet en het is zaak om die goed in acht te houden. Er binnen door varen, wordt niet op prijs gesteld.

Vlak voor Calpe kunnen we, mede doordat de wind behoorlijk afneemt, niet meer op zeil om zo'n kweekfarm heen komen en zetten we voor dit laatste stukje, de motor bij en sturen bij om om de farm heen te varen. Als we de rots rond varen zien we pas hoe imposant en ruig deze weer is. Het doet ons meteen weer denken aan Ibiza, vanwege dezelfde klifachtige structuur.

Achter de rots aangekomen zien we de ankerplek maar die valt behoorlijk tegen, er liggen weer veel zwemmersboeitjes waardoor we ver van de werkelijke inham moeten liggen. Dan blijkt het ook behoorlijk verstandig om daar niet heen te gaan want het water is meteen heel ondiep met rotsen. We ankeren toch, en in water van 2,5 meter, wat wel weer even wennen is.

Een van de vislijnen is in de schroef gekomen en Peter gaat deze te lijf met snorkel en duikers mes. Na een keer of 10 duiken komt Peter als overwinnaar aan uit de hoek, de lijn is weer weg en de schroefas weer vrij.

Waar we het gisteren avond nog behoorlijk over oneens waren, vandaag zijn we het roerend eens: hier blijven we niet en we gaan NU naar Formentera. We kijken nog een keer naar de Gribfiles en de Windguru, halen het anker op, zetten beide zeilen en we gaan direct op weg. Even spannend voor Annelies want dit wordt haar 3e nachttocht.

Eenmaal onderweg wordt de Middellandse Zee ineens heel vriendelijk!

Met 3 knopen wind, kleine maar geen scherpe golven schuin inlopend gaat de Skadi met een snelheid van 6 knopen door het water. Dit is weer het echte Skadi gevoel zoals Gerard Rondhuis meestal opmerkte tijdens onze vele tochten.

Om 12.00 uur wordt het snel donker en aangezien het net nieuwe maan is geweest wordt het **aarde** donker om ons heen. Annelies roept opeens: „ik zie de Melkweg!! Dat is lang geleden dat ik dát heb gezien... toen ik een keertje als klein meisje met mijn pappie buiten liep". Het is ook een prachtig gezicht, duizenden sterren en de nevel van de Melkweg als een brede band mist tegen de hemel. Peter merkt op: „dit nu waarom ik nachtzeilen zo mooi vind".

Odin en Freija laten dat alles aan zich voorbij gaan en liggen heerlijk te slapen, Freija in haar mandje buiten en Odin binnen. We besluiten om Freija een tuigje om te doen en vast te maken aan haar mandje. Mocht ze vannacht gaan lopen en we zien het niet, dan kan ze in elk geval niet overboord vallen.

Annelies gaat tegen 00:00 naar binnen om te slapen. Ze gaat voor in de punt liggen want ze denkt het rustig is en dat moet wel kunnen. Na uren te hebben liggen draaien, af en toe een beetje dutten en ergeren aan de geluiden en bewegingen in de punt, gaat ze op de bank liggen aan de lage kant. Hier valt ze meteen in slaap. Geleerde les: Meteen op de bank gaan liggen voortaan.

Peter blijft lekker buiten en zelfs in de nacht blijft het warm zodat extra kleding helemaal niet nodig is, eigenlijk helemaal geen kleding.

Om 05:00 valt de wind, zoals voorspeld, helemaal weg en zet Peter de motor aan. Dit is het teken voor Odin om naar buiten te komen, dus, ook een tuigje aan. Buiten gekomen wil hij direct naar het voordek om even te kijken waar we zijn, maar de afspraak is niet naar het voordek zonder zwemvest. Die heeft hij niet om en dus gaan we niet naar het voordek. Hij besluit dan maar om tegen Peter aan te gaan liggen slapen. Tegen 06:00 komt ook de schone slaapster weer boven en verbaast zich nog steeds over de vele sterren. Wat is dat voor een eiland hier vlak naar de boot vraagt ze? Dat, lieve schat is Ibiza op 7 mijl afstand. Dat kan niet, is haar opmerking, maar het is toch echt zo.

Om 09:00 komen we aan bij Formentera en kijken we even in de baai van Espalmador. Jawel, allemaal boeitjes en een drukke havenmeester in een bootje die ieder ontvangt en tegen betaling van € 30,00 begeleidt naar een Mooring. Wij hebben daar helemaal geen zin in en besluiten in de baai te gaan liggen richting Port Savina. Er liggen hier al wat schepen en we vinden een mooie plek in het weer vertrouwde azuur/turquoiseblauwe water. Zand- dus en een goede ankergrond.

WE ZIJN ER WEER

Gedurende de dag komen er steeds meer schepen, zeil- maar voornamelijk motorbootjes en kruisers. De grootste deze keer is de Prince Abdul Aziz, een jachtje van 147 meter, eigendom van de zoon van de koning van Saudi Arabië. Op de punt van het schip past Skadi als leuke bijboot :/ Zoals altijd kenmerkt zich de aanwezigheid van de grootste door stille dominantie, hij behoeft geen uitsloverij.

We beginnen te begrijpen hoe het hier een gekkenhuis is geweest in juli en augustus, zien en gezien worden met rondscheurende motor schepen, af en aan Ferries en taxibedrijf de Beach Bob die je tegen betaling naar het restaurant brengt en die speurend en scheurend slalom om de schepen naar klanten zoekt in hun zodiac. Dat alles zorgt voor onrustig water en het is nog steeds Druk, Druk, Druk.

Vandaag doen we lekker niks anders dan Zwemmen, Zwemmen, Zwemmen en uitrusten. We zijn weer waar we wilden zijn en we hebben het gevoel dat onze reis vanaf hier echt weer verder gaat. Balearen: Here we are, Italy here we come.

4 september, aan de andere kant van Formentera

De nacht is rustig wanneer het Ferry en taxiverkeer ophoudt. Om 10.00 uur is het gedaan met de rust en komt het eerste motorboot prononncegedrag. Vlak om ons heen gedraaid in zeeën van ruimte varen en aan de - in hoogseizoen afgezette boeitjesrand voor zwemmers- ankeren. Duitse vlag, maar dat zegt hier niets tegenwoordig, want de Spanjaarden krijgen meer en meer door dat ze niet meer onder Spaanse vlag moeten varen, dat is belastingtechnisch zeer voordelig, maar voor ons zeer verwarrend.



Wij halen het anker op en de wufte mevrouw van het motorjacht staat met handen in de zij ons te "be-obachten" nu wij op onze beurt hun schip naderen. Op het commentaar:., kan je het zien!?"van Annelies reageert ze niet, geen oogwenk zelfs. Kan geen Duitse zijn.

We zeilen om de punt heen om aan te kijken hoe het overdag is gesteld aan de Platja de Llevant. Er zijn minder boten en weliswaar is de Es Pas tussen de twee eilanden prachtig Caraïbisch, wij varen toch liever wat verder naar rustiger gebied. We hebben weer een wondermooie "turquoise dag". Het strand loopt vol van de toeristen die aan Platja de Ses Illetes aankomen en door de duinen heen lopen en aan onze kant aan het strand gaan liggen. Wij krijgen in de loop van de middag wat meer boten naast ons, maar niet zo veel als gisteren aan Les Illetes. De dag en avond brengt weer swell en, buiten de brommer malloten, begrijp je gewoon niet waar het vandaan komt. Mogelijk toch nog vissersschepen. Hoogseizoen duurt hier echt tot en met september en het water is niet rustig.

Wanneer de laatste toerist aan de "blanke top der duinen" weggetrokken is varen wij met de Dinghy naar de kant en doen een kleine wandeling. In avondlicht gehuld zand, spiegelglad paarsachtig water met een enkel schip, schitterend. Veel verwilderde katjes lopen bij het restaurant, die daar de visresten mogen oppeuzelen. „Mauw", roept Peter, die denkt elke kat te kunnen lokken (meestal lukt dat). Bij naderen van de roedel wordt hij dermate vijandig aangestaard dat hij geen poging verder waagt uit vrees aangevallen te worden. Dit is even wat anders dan een Odin en een Freija.

5 september, van Formentera naar Cala Talamanca Ibiza

Het is een beetje puzzelen waar we willen liggen op Ibiza. We willen de oostkust volgen- dat kan deze rit. We willen een bezoek brengen aan Eivissa de oude stad Ibiza, maar niet in een dure haven liggen en de keuze van Peter valt op Cala Llonga en van daar misschien de bus naar Ibiza stad nemen. We willen de dure havens van Ibiza-stad vermijden, de hoogseizoenprijs geldt hier immers tot oktober. Overigens niet te vinden op internet, maar geruchten op Noonsite zeggen al genoeg.



We maken het anker los en vertrekken van Formentera. Het is een prachtige dag en we kunnen zeilen, op een windje 2-3 Bft. noordoost met de Genua uit. Onderweg neemt Annelies toch de Imray nog eens op schoot en vindt daar Talamanca in. „Daar ben ik al zowat", zegt Peter. Soms is het even lastig om oriëntatie van boek en werkelijkheid uit elkaar te houden. We hebben al een poos een enorm Cruiseschip aan de kust van Ibiza zien liggen, maar kunnen niet goed Ibiza stad ten opzichte van het schip onderscheiden. Dan opeens beseffen we dat vlak achter het schip al de ingang van Cala Talamanca moet zijn. We haken letterlijk af van bestemming Cala Llonga en varen al snel de brede Cala binnen. De grond is rotsachtig met wier en we ankeren niet goed in de bodem. De ankerketting wil niet strak staan en gaat schoksgewijs los. We draaien terug naar het begin van de baai waar het anker beter in de grond kan liggen, er zijn hier enkele zandplekken.

De pittoreske baai van Talamanca ligt op slechts 15 minuten lopen van de jachthaven van Ibiza-stad. Talamanca is een rustige badplaats gelegen in een baai met een prachtig zandstrand. Het strand van Talamanca staat bekend als

het 'strand van Ibiza-stad'. Het is bijna 1 kilometer lang en 25 meter breed. Het is een prachtig strand met wit zacht zand en kristalhelder zeewater.

In deze wijde baai in een lieflijk landschap van groene lage heuvels met witte huisjes tegen de hellingen - kan je ruim liggen met je schip - tenminste...nu in september. Toch wil een Australisch echtpaar, dat al een eerste niet succesvolle poging heeft gedaan (net als wij in de rotsbodem), graag tussen ons en een ander zeilschip in ankeren en Peter, die al over de buiskap hangt en alles in de gaten houdt, zegt „daar ben ik niet blij mee”. De Aussies blijken dan ook hun ankerketting over die van ons te hebben uitgerold., „If you swing, you will hit our schip!” roept Peter. De Aussie vindt van niet, want als je draait, dan draai je allemaal mee...toch? Nee, dat hoeft niet zo te zijn! „I prefer you anchor somewhere else”, zegt Peter, en gelukkig doen ze dat: nu heel dicht achter een mooi grijs-wit Maltees motorjacht. Het stel van "downunder" gaat van boord, misschien Ibiza-stad in en komt dan voorlopig niet meer terug en wij zien hun zeilboot steeds dichterbij het motorjacht drijven. De Malteser ziet het ook en begint te ijsberen op de gangboorden. Hij klimt 's avonds in zijn Dinghy en klopt aan op de boot uit Sydney. Ze zijn er niet en ze komen waarschijnlijk voorlopig niet. Hij legt zich erbij neer, maar heeft nog eens zijn enorme schijnwerpers aan en dat is niet alleen om zijn, per Dinghy in het donker, terugvarende kids te seinen waar hij ligt...Uiteindelijk gebeuren er geen ernstige dingen, hoe graag de lezer het ook had willen vernemen. Maar de reis is nog niet afgelopen dus "stay tuned", we gaan vast nog wel het een en ander meemaken.

6 september, Eivissa de oude stad



7 september, Cala hoppen

De wind is zwak 2 en Zuidoost. De Llevant regeert dit jaar tussen Balearen en oost Spanje gewoon van mei tot oktober met een steeds frequentere dag van zuiden/zuidoosten wind. We moeten dus motoren maar we gaan lekker langzaam verder, genietend van de mooie kust van Oost Ibiza: groene pijnboomheuvels met witte huisjes en hier en daar een bijna onopmerkelijke Cala. Gelukkig hebben we er een boek van. Annelies zoekt ze uit en heeft Cala Mastella op het oog.

Zo'n stille plek waar je maar met een paar boten kan liggen, waar alleen een strandtent is op de rotskant en iets verder een mini strandje met enkele parasolletjes van een wat hoger gelegen restaurantje (bekend om zijn rijstgerechten, leest Annelies mmmm) Er ligt geen enkel schip en het is sprookjesachtig binnen glijden in zó een smaragdgroene Cala waar niemand lijkt te zijn. Het ankeren gaat naar Annelies' mening niet goed: „het anker leek los te raken met een schokje, je moet zo maar meteen duiken en het anker checken”, zegt ze tegen Peter. Hij wacht geen seconde en snorkelt naar de diepte (3 meter). Even later boven komend zegt hij: „we gaan hier weg!”. Jammer maar verstandig. De rotsen lopen al vrij snel naast de boot omhoog naar de kust en dat betekent dat Skadi vast kan komen te zitten, zelfs met een hekanker.

Er zijn enkele mooie opties: Ensenada Vicente ziet er prachtig uit, maar wij vrezen dat er overal ofwel deining van Ferry/sightseeing schepen staat ofwel swell die de zuidoosten wind met zich meebrengt.

Onze mooie vaartocht voortzettend, langs een steeds ruiger landschap, zien we vervolgens een bizarre ankerplek onder een hoge klif maar wel gevoelig bij deze zuidenwind. We varen daarna langs de zuidwestkant van het eiland Tomagoga, in werkelijkheid net zo bijzonder als in het boek afgebeeld. We zijn een beetje kieskeurig vandaag, want je moet de terugkaatsing van golven of swell hier ook niet onderschatten. Bovendien zoeken we een Cala, vanwaar we goed aan de overtocht naar Mallorca kunnen beginnen.



Een uitdaging is uiteindelijk Cala Llamp, vanwege de spectaculaire setting onder aan hoge fantastische rotsformaties. Van hieruit is het recht naar Mallorca, een pluspuntje. Er staat deining maar we gaan er liggen, al was het alleen maar vanwege het landschap. We zijn de enige boot en doen een korte Dinghy toer om een in het boek aangegeven grot te vinden, maar we komen niet verder dan het spotten van een holte in de reliëfvormen stenen, waar je niet met een bootje noch te voet in kan komen.

De avond valt en Skadi ligt tussen hekanker en Ultra Marine anker stevig in het zand. Maar....de deining die ook nu weer door - Joost zal het weten- aan komt rollen is té irritant en het is kiezen of delen: blijven of gewoon gaan, naar Mallorca, en wel nu meteen.

Geen probleem, die nachttocht, en ook niet meer voor de katten. En het is een hele geruststelling dat de katten begrijpen wat er gebeurt, zich ernaar voegen (beter dan een mens soms) en na enige uren gewenning zelfs in de nacht bij Peter komen zitten en naar de Melkweg zitten te staren. Maaaauw!

Succesje geboekt met die beestjes.

8 september, van Cala Llamp Ibiza naar Portals Vells, Mallorca, 49 mijl

Het ligt, ondanks het achteranker heel oncomfortabel in Cala Llamp. Zoals gebruikelijk stellen we direct onze plannen bij en besluiten we direct over te gaan steken naar Mallorca. We halen om 21:00 uur het anker op en zetten koers naar Mallorca. Portals Vells, een van onze meest favoriete Cala's op Mallorca, is het doel, de geschatte afstand is zo een 45 mijl.

Omdat we de nacht doorvaren, wordt de windvaan in stelling gebracht om stroom te sparen. Op deze manier moeten we voldoende stroom hebben voor de koelkasten en de navigatie apparatuur.



We hijsen direct zeil en het afregelen van de windstuurinrichting en de zeilen duurt een 15 minuten maar dan staat ook alles zoals het hoort en is de voorliggende koers recht op Portals Vells af. De wind is een kleine 3 Bft en de Skadi loopt 4,5 à 5 knopen. Op deze manier wordt het een tochtje van 10 uur, dus morgen tegen zonsopgang komen we aan.

Annelies gaat zoals het hoort ;) weer rond 00:00 naar binnen om te proberen te slapen. Haar les geleerd hebbend van de overtocht naar Formentera gaat ze op de bank liggen. Uiteindelijk ligt de bank toch niet lekker en besluit ze maar in bed te gaan liggen waar ze gewoon in slaap valt. Het blijkt dus toch te wennen al die geluiden en bewegingen van een varende Skadi.

Peter blijft lekker buiten zitten, het is nu niet zo donker als op de tocht naar Formentera want de maan zit in het eerste kwartier. Wel is de Melkweg nog te zien wat weer heel bijzonder is.

De wind varieert een beetje tussen Zuid en Zuidoost en doordat we op de windautomaat varen zitten we af en toe iets te noordelijk en dan weer iets te zuidelijk van de koerslijn richting Portals Vells. Dit blijkt zich gedurende de hele nacht te herhalen maar we blijven dicht bij de uitgezette koerslijn.

Net als de tocht naar Formentera valt om 05:00 uur de wind helemaal weg en gaat de motor aan voor de laatste 14 mijl. Mallorca is ondertussen al weer goed te zien.

Tegen 07:00 ziet Peter rechts naast het schip grote beweging in het water alsof er golven tegen een ondiepte aanlopen. De plotter zegt dat dat het meer dan 100 meter diep is dus dat kan het niet zijn. Het blijkt een grote groep dolfijnen te zijn die zich te goed doen aan een school vis. Je ziet ze af en toe helemaal uit het water springen alsof ze het feestje samen met Peter willen vieren. Voor je het weet is het feestje voorbij en zijn ze weer verdwenen. Kort daarna komt Annelies naar buiten om het laatste stukje mee te maken en de zon te zien opkomen.

Het wordt voor de hele ploeg, wij en de katten, steeds makkelijker om, zeker 's nachts, te varen en na meer dan een jaar, herkennen de katten diverse vaarsituaties. Gevolg is dat ze gewoon in de nacht naar buiten komen en dat

kondigt zich aan met een mauwtje onder het luik en gekrab aan de deurtjes. En angsthaas Odin is waaghals Odin geworden en wil zelfs een rondje dek in de nacht lopen midden op zee bij een knoepje of 5! Peter houdt hem strak aan de lijn waarna hij Odin naast zich op de slaapzak duwt en daar zit meneer dan als een vorst het nachtelijk varen te beleven. Investering van aandacht en geduld met de katten werpt in versnellend tempo grote vruchten af en oversteken gaat in de toekomst op grotere tochten alleen maar probleemloos worden. Dat voelt goed!

We komen tegen 08:00 aan bij Portals Vells en gooien het anker uit in 5 meter water. Het voelt meteen weer vertrouwd aan, de strandtent, de grotten en het turquoise blauwe water. Zelfs de katten lijken het te herkennen want Odin gaat op de rand lekker naar de rotsen zitten kijken.

Anders dan vorige keer is het nu stil in de Cala en genieten wij van een verdiend ontbijtje in een schitterende entourage.

9 - 10 september, weer in Palma de Mallorca Club Nautico

Leuk is het om een grote bekende haven binnen te komen. Je weet precies waar je voor uit moet kijken: een cruiseschip dat uitvaart, Ferries die in en uit komen varen, zeiljachten van alle kanten en in dat vaar-gewoel zoek jij je Marina. Deze keer weten we de weg, het is een beetje thuis komen. We worden door een Marinero in zijn Zodiac meegenomen naar onze berth, een prachtige plek aan een groot glanzend betonnen ponton waar vele grote zeilschepen liggen en waar een waardige rust heerst. we liggen deze keer naast de club Nautico en niet meteen aan het zwembad, maar wel veel mooier dan de vorige keer.



We hebben wat winkelwensen. We staan op tijd op en gaan op stap voordat de nog steeds heersende hitte het te vermoeiend maakt. We wandelen de ellenlange Avenue af die de haven van Palma omringt; een goede sport. Allereerst gaan we naar de tweedehands Merca-nautica, de winkel die zowat vermaard is, en schaffen voor een klein prijsje een dikke 25 meter reling-net aan, want de katten worden erg vrij en springen op en af de buiskap en doen rondjes tikkertje. We vrezen dat er nog eens eentje in het donker in een Cala valt.

Dichtbij Merca-nautica ligt het winkelcentrum Porto Pi en we nemen er een kijkje. Wellicht lopen we tegen een mooie ketting aan voor bij de outfit van Annelies, gekocht voor het huwelijk van Brian en Babette. We zien meteen winkel vertegenwoordiging van Majorica. Na gedegen vitrine-kijken stuiten we op een bijzonder exemplaar. De verkoopster informeert ons en adviseert ons met de bijou. Bijzonder is dat we de volgende dag in een wandeling door Palma centrum op een Parelmuseum stuiten en we leren meteen veel meer over de uitzonderlijke manier van vervaardigen van de Majorica parel.

ECHE PARELS

Normale parels worden door oesters gemaakt. Een zandkorreltje of andere oneffenheid dat de schelp binnendringt en de oester irriteert, wordt in een soms jaren durend proces omgeven door parelmoer. Ongeveer vijf procent van de oesterparels is van die kwaliteit die een juwelier verlangt. Geen enkele oesterparel is gelijk, ook omdat de oneffenheid waaromheen het is opgebouwd, nooit gelijk is.

HANDGEMAAKTE PARELS

De parelfabriek Perlas Majorca is gevestigd in Manacor. De parelindustrie van Mallorca produceert vijftig miljoen parels per jaar.

Parels van Mallorca zijn volledig handgemaakt door mensen. De Majorica parel is gemaakt van een opaline kristallen kern bedekt met meerdere lagen van "parel essentie", een extract verkregen uit de Majorica "geheime" verwerkingstechniek van natuurlijke organische elementen van de Middellandse Zee. Zijn complexe formule reproduceert het kleurenspeel, de schoonheid, de weerstand en perfectie van de fijnste natuurlijke parels. Deze vloeistof, hemage genoemd, bestaat uit een soort dikke olie waarin parelmoer en vissenschubben zijn vermengd. Zowel de schubben, als het parelmoer zorgen voor de glans. Hierna worden ze gedroogd en gepolijst. Dit hele

proces wordt zo'n dertig keer herhaald. Ook worden de parels blootgesteld aan bepaalde gassen en vloeistoffen die ervoor zorgen dat de laagjes stevig op elkaar blijven zitten, niet afbladderen en ook niet zullen verkleuren.

MAJORICA

De echte parels van Mallorca dragen de merknaam Majorica. Ze mogen dan wel imitatieparels zijn, ze zijn wel parels van absolute topkwaliteit en schoonheid. Een groot voordeel voor veel juwelenontwerpers is het feit dat ze in tegenstelling tot natuurlijk oesterparels, volledig gelijkvormig zijn.

Klik hier om meer te weten over de parels van Mallorca:

[Majorica geschiedenis en uitstraling](#)

Onze volgende mooie Palma-dag: (wordt vervolgd)

11 september, van Palma naar Cala Llombarts

Bill Rockliffe van The Optimist of London komt op de Skadi. Een van onze nieuwe zeilkennissen. We hopen hem nog eens te zien in de buurt van Sardinië of verder.

We nemen afscheid van mooi Palma, de status-marina en de vele prachtige Oyster schepen om ons heen. We volgen de kustlijn en varen rustig motorend naar een nieuwe door ons uitgezochte cala. je kan hier wel drie weken cala's hopen en elke keer vindt je weer een bijzondere.

Cala Llombarts is een van de juweeltjes van deze kust, en doet de naam cala eer aan. Het heeft alles: klif, rosten, snorkelparadijs, met pijnbomen begroeide rotskanten en een enkele villa torent boven alles uit. De strandjes zijn in dit seizoen nog afgeschermd met gele boeitjes, maar er is genoeg ruimte voor enkele schepen van het formaat Skadi. Er ligt slechts een Catamaran en wij ankeren er iets voor, aan het begin van de cala. Enkele strandbezoekers zwemmen in de buurt van ons schip en om de rotsen. Wanneer de avond valt is het stil met nog een enkele Cycade die sijlt in de struiken, en de sterren die langzaam aan het hemelgewelf zichtbaar worden. We doen alle lichten uit behalve het ankerlicht. We praten zacht in het donker. De stilte doet je stem dimmen. De katten liggen naast ons onder de buiskap en luisteren naar de geluiden van de natuur...

12 - 13 september, van Cala Llombarts naar Cala Molto

Het is direct uit bed - in het water springen. Er is nog geen mens, behalve de 4 personen van de verderop liggende Catamaran, die ook al een naturistische ochtendduik hebben genomen. Rondje boot 3x met uitzicht op de oranje kleurende rotsen en de grotten en het water dat meer en meer kleurt naarmate de zon hoger aan de hemel komt. We gaan op snorkeltocht en het is zwemmen in een aquarium, zó mooi. We zien voor het eerst een Fried Egg Jellyfish.



Het ontbijtje smaakt goed en we halen daarna het anker op om door te varen naar een noordelijker Cala. Er is geen wind en we zeilen slechts 3 mijl en daarna motoren we nog 29 mijl langs de kliffenkust die veel grotten bevat. Na Porto Cristo wordt het achterland vlakker en de rotskust wat lager. En de vakantiecomplexen van Cala Millor doemen op.

Waar de Noordoost kust van Mallorca begint komen de noordelijke bergtoppen van Mallorca in zicht en we spotten een prachtige Cala die we echter niet op het oog hadden: Cala Cañamel. We twijfelen maar varen door naar beoogde Cala Sa Font. Daar gaan we ietwat spijt van hebben. Het is er stil en we hebben met de schemer die opkomt niet veel zicht op het water en kunnen zand en wierbodem niet onderscheiden. Annelies laat het anker uitvallen en met het ratelen van de ketting begint er op de kant een snerpende vrouwenstem om te roepen dat de muziek kan beginnen. „Wil jij dat?“, vraagt Annelies aan Peter...., de disco gaat zo beginnen, geloof ik“. Peter denkt niet lang na en en zegt: „ophalen dat anker! We gaan door, naar Cala Molto“.

We varen snel door want het wordt donkerder en we willen niet in donker tussen rotsen een Cala binnen varen. We bereiken met schaars licht onze geliefde Cala Molto. Er liggen 3 zeilschepen op een rij en we gooien ons anker er

schuin achter uit. Het voelt goed in de mooie rustieke cala en met het hekanker liggen we goed in de ietwat binnenrollende swell.

De volgende ochtend glanst het mooie water ons toe en we snorkelen na het ontbijt naar de rotsen toe, waar de mooie opaalkleurige vissen met Annelies meezwemmen. Ze is opeens onderdeel van een school, een heel apart gevoel. We hebben de camera bij ons en we zijn zo fortuinlijk twee Fried Egg Jellyfish te zien, waarbij Peter, die behendig met filmen is geworden, het dier op film vastlegt. Binnenkort is de film op de site te zien, maar hier alvast een foto, gemaakt vanaf de boot eerder die ochtend.

13 - 14 september, Pollença

Na 3 dagen zeilen is het weer fijn om stil te liggen en stil lig je - in de baai van Pollença. We ontmoeten Henk van Dijk, die zijn schip de Escapade vanuit Nederland heeft overgevaren. (Henk wat leuk om je te zien) En die ons al een tijdje volgt en op onze site eerder al een reactie heeft geplaatst, Henk volgt ook andere vertrekkers.

Voor de zoveelste keer gaan we naar een Orange shop om te vragen waarom internet zo langzaam is en voor de zoveelste keer blijkt een medewerker uit eerdere winkels in Spanje ons niet volledig op de hoogte gesteld te hebben van het e.e.a.. De Dongle doet het meteen weer goed na activering.



Pollença is toch wel erg mooi en vooral anders qua gebergte, bos en baai dan de rest van Mallorca. Top genieten en wanneer de Tramuntana wind af en aan hard over de bootjes blaast lig je hier zo vast als een huis.

15 september, met 8,8 knopen snelheid zeilen naar Menorca

Om 11.00 uur nemen we afscheid van Mallorca en we laten de zonnige baaien van Pollença en Alcudia achter ons op alweer een mooie zeildag. Tussen de bergketens valt de wind even weg maar spoedig kunnen we alle zeilen weer zetten en loopt de Skadi 4,5 knopen tot 5,5 knopen. De zee is prachtig: het soort tocht waarbij je niet schuin gaat en niet hobbelt en niet door elkaar geschommeld wordt. Opnieuw een perfecte Balearen tocht.

Het moet niet gekker worden, denkt Annelies wanneer ze met (gemeten door snelheidsmeter) 8,8 knopen op Menorca afstevent.

Het logboek geeft meer dan 10 knopen aan. Het is concentreren en het is geweldig zeilen. Nog niet eerder heeft ze een stuk land zo snel op zich af zien komen. We zien een grote school jagende dolfijnen met een heleboel meeuwen die ook een hapje willen.



We varen recht op Cala Son Saura af en glijden de ongerepte baai met het witte strand, omzoomd door pijnbomen, binnen tegen 18.00 uur. Er staat hier een zuidenwind 3 Bft. en windgolven worden de Cala ingezweept. Daarbij kan je niet ver genoeg in de Cala ankeren vanwege de gele zwimmersboeien en dan blijkt dat we met de punt van het schip kleine kopjes tegen krijgen - niet fijn dus. Er valt maar één ding te doen en dat is wegwezen en snel een andere Cala zoeken. Dat is niet makkelijk, want er zijn er niet zoveel waar mogelijk geen swell staat.

We halen het anker op en varen om de zuidwestpunt van Menorca heen. De wind is gedraaid naar Noordwest en het is even doorzetten naar een goede Cala.

De Cala's aan zuidwest Menorca zijn in het hoogseizoen allemaal flink afgeschermd met boeitjes en de enige Cala waar we redelijk ver in kunnen varen is Santandria. Golven tegen de rotsen aan weerskanten bij de ingang zijn een gevaar maar als je goed in het midden blijft is er niets aan de hand.

We leggen Skadi voor anker maar de boot blijkt teveel naar een rotskant te drijven. We halen het anker op en varen een stukje terug en mikken het anker uit zodat Skadi goed in het midden blijft. Het hekanker is noodzakelijk.

Swell staat ook hier, maar de nacht gaat vallen en er is geen andere optie meer dan te blijven. We besluiten morgen - dat is een dag eerder dan gepland, Ciutadella in te gaan; het is niet prettig aan de zuid- en westkant van Menorca.

16 september, Ciutadella

Het water is een stuk rustiger in de Cala wanneer wij ontwaken, en alleen aan de rotskant slaat het water nog wat omhoog. In het zonnetje met een ontbijtje zien wij een schip met ook een Nederlandse vlag komen. We zeggen allang geen hallo meer want de Spanjaarden varen meer en meer onder Nederlandse, Belgische en Duitse vlag vanwege de belastingvoordelen. Tja, wie is nog echt? We krijgen meteen een film te zien want de bemanning/bevrouwing wil goed geankerd zijn en echtgenoot 1 zwemt met een lijn naar de rotsen., Dat kan niet waar zijn!", roept Annelies.

De man krijgt geen grip op de kant en als hij zich al niet kan vastklampen hoe krijgt hij die lijn dan om een rotspuntje? Hij zwemt langs de kant om een opstapje te vinden. Die dient zich dicht bij ons wel aan maar het water smijt hem toch wat heen en weer. Hij presteert het om op de kant te klimmen, ietwat trillerig, en maakt de lijn vast om een rotsje. Een tweede lijn wordt door echtgenoot 2 ook naar de kant gebracht. Het schip ligt er geweldig bij.



Wij maken los na het enerverende moment en varen naar Ciutadella waar we verwelkomd worden door een PortsIB agent, en waar we in een gloednieuwe box worden gelegd met vingersteiger, wat een luxe!!!

Ciutadella.

Deze pittoreske stad met smalle straten, prachtige paleizen en drukke haven heeft altijd met Mahon (Maó) gewedijverd. Tijdens de Arabische overheersing was Ciutadella de hoofdstad van het eiland. In 1558 vielen de Turken de stad binnen waarbij een groot deel van de inwoners vermoord of als slaaf afgevoerd werd. Van de gebouwen bleef alleen de kathedraal over. De overlevenden waren vastbesloten Ciutadella te herbouwen de meeste Menoraanse aristocraten bleven er wonen ook toen Mahon, de hoofdstad werd.

Een weetje: de "rissaga" in Ciutadella.

Een rissaga is een weer fenomeen, dat af en toe voorkomt in sommige kustgebieden van de Middellandse Zee en aan de kust van de Balearen of de Canarische Eilanden, in de volksmond bekend als The Tides Pino, in Italië, vooral in de Golf van Triëst, onder de naam horehound; of in de Golf van Gabes, en in de buurlanden Tunesië en Malta; maar ook in veel andere delen van de wereld, de Zee van Japan en de Zee van Oost-China, bekend als Abiki.

In de rissagas zwaait de zeespiegel havens, inhammen en baaien in, als gevolg van weersomstandigheden, zoals sterke voorkomende wind in de troposfeer, de warme lucht in lage niveaus van de atmosfeer en zwakke of matige wind aan de oppervlakte, en dat veroorzaakt resonantie, dat wil zeggen, rijzing en plotselinge daling van de zeespiegel in een zeer korte tijd (minuten of zelfs seconden). Wanneer ze zeer intens zijn, veroorzaken ze vaak vernielingen aan afgemeerde boten en zijn er overstromingen in de haveninfrastructuur.

De laatste grote "rissaga" in Ciutadella, de grootste in 20 jaar, vond plaats op 15 juni 2006, met schommelingen van maximaal 4 meter. Deze veroorzaakte schade aan de vele boten. Voordat een rissaga van deze aard optreedt, zoals ook gebeurde in dezelfde stad op 21 juni 1984, is het noodzakelijk dat in de omstandigheden waarin ze zich normaal voordoen, er ook een storm zal zijn met een sterke wind en plotselinge veranderingen atmosferische druk. In de meest voorkomende rissagas, zijn de oscillaties van de zeespiegel 60 tot 120 cm.

17 september, rondrit noord Menorca 1

We kunnen niet naar de zuidkust vanwege de zuidenwind en fijn ankeren in de kleine Cala's van de westkust kan je niet, vanwege swell en ook niet vanwege de zwemmersboeien. Ook in de Pilot staan bij diverse Cala's beschrijvingen, dat ankeren je flink ontmoedigd wordt doordat de zwemmersboeien je dwingen daarbuiten te liggen en vaak is zowat de hele Cala afgezet met gele boeien. Tot zeker einde september liggen die boeien er. Meest

toegankelijke Cala is misschien nog Son Saura (zuid) en Cala Galdana. Dat was op Mallorca iets anders, maar de Cala's zijn hier ook een stuk kleiner.

Wij huren een scooter en Motormuis Peter gaat weer met zijn meisje achterop als een speer over de weg. We gaan de noord tot noordwestkant van het eiland bekijken. Eerst rijden we naar Monte Toro de hoogste berg van het eiland vanwaar wij een prachtig uitzicht hebben en het is ook nog een zeer heldere dag, dus we zien de Fornells baai in het noorden schitteren. De omgeving is bosrijk, veelal met loofbomen en dat ruikt behoorlijk anders. We zien grote roofvogels cirkelen en kleine valken en zelfs een ooievaar.



Er zijn niet veel snelwegen op heuvelachtig Menorca en je moet via zijwegen naar de Cala's rijden. Het eiland is in stukken privéland verdeeld, zichtbaar zijn de muurtjes die de grond afbakenen. Zouden de landheren van de Estatio's Enigzins toegeeflijk zijn dan zou het een stuk makkelijker zijn om de Cala's en strandjes aan de noordkust te bereiken. Maar, op deze manier blijft Menorca wel authentiek Menorca.

We rijden het natuurreserveaat van Parc Natural S'Albufera de Es Grau binnen.

S'Albufera des Grau werd uitgeroepen tot een natuurpark op 4 mei 1995, na jaren van lokale sociale inspanningen om het gebied te beschermen. In 2003 werden grenzen van het park uitgebreid met een totale oppervlakte van 5.006 hectare, gemeten tussen zijn water en zijn land, en de vijf eilandjes, die Natuurreserveaten werden verklaard.(Addaia eilanden, s'Estany, Bassa de Morella, es Prat en het Illa d'en Colom) Dit in een poging om bijzonder gevoelige plaatsen van groot natuurlijk en ecologische belang, te behouden.

Bovendien is vrijwel het hele gebied een natuurgebied van Special Interest, en maakt deel uit van het Natura 2000-netwerk. De beschermde natuurlijke omgeving omvat enorme diverse habitats met verschillende gradaties van menselijk ingrijpen: moerasland, landbouw en veeteelt, bossen, een kustlijn van kliffen en stranden, eilandjes en een zeegebied.

Een panoramische slingerweg leidt naar de lagune van Es Grau, waar we door het nog onaangetaste vissersdorp rijden, met zijn nauwe straatjes en witte huisjes met spierwitte daken. Terugrijdend proberen we verderop de stille baai te bereiken, waar een ons bekend schip ligt: de "Momentum of Fall" van Barbara Yendell en René Appel, onze vertrekkers-kennissen uit Lagos. We komen uit bij de vuurtoren van Favaritx en zien dat we de baai waar René en Barbara liggen al voorbij zijn, dat binnen weggetje hebben we dus gemist. Peter ziet op de mobiele site van Shipfinder dat René en Babs daar net zijn vertrokken, richting Mahon. We nemen later die dag contact met hen op.

Favaritx openbaart zich als een eenzame en gigantische zwarte leistenen rotspartij, waar golven beuken op de gelaagde rotsen en waartussen in dit spectaculaire landschap, maagdelijke stranden liggen. De kust is berucht bij zeelieden en doet ons vanwege zijn woeste natuur en reputatie sterk aan de Costa da Morte van Galicië denken. Deze mythische en desolate plek omvat een reeks lagunes en de kust wordt bewoond door trekvogels en waardevolle diersoorten. Het eiland Cape Favàritx daarentegen, lijkt een ander. Zijn nauwe en vriendschappelijke landschap verdwijnt echter hier, misschien wel vernietigd door de stormen die de Tramontana wind in de loop der tijden, heeft veroorzaakt.

De vuurtoren werd gebouwd in 1922 met het steen van de omgeving en is het suggestieve symbool van het maanlandschap van dit deel van Menorca. Het verwoeste land, getroffen door de golven, bedekt met zwart leisteen, heeft met zijn bovennatuurlijke aspect diverse legendes en verhalen doen rondgaan.

18 september, rondrit noord Menorca 2

Door regen overvallen, moesten we gisteren onze dagtocht afbreken en we waren nog maar net op de boot of de bui barstte los. Natte benen op de brommer-regenjas hadden we toevallig mee. Motormuis Peter met motormuizin Annelies als een raket over de weg. We leken wel sixteen i.p.v. sixty.

Vandaag zetten wij onze verkenningstocht voort en bezoeken Cala Morell met zijn enorme prehistorische Necropolis in de granieten rotsen.

Cala Morell Necropolis is een van de meest spectaculaire van Menorca (Cala's Covas aan de zuidkust is in de eerste). Het bestaat uit een set van 14 stenen grotten kunstmatig gegraven in de rotsen van een kloof. Sommige van de grotten hebben architectonische elementen die meer dan één misschien verbazen, zeker gezien het feit dat dit begrafenis constructies zijn van duizenden jaren geleden: er zijn kolommen in het interieur, "dakramen" met uitzicht op de lucht en in sommige gevallen vensters. In de uitgehouwen ovalen nissen aan de buitenmuren werden urnen met as van gecremeerde kinderen geplaatst.



Cala Morell is een spectaculaire inham omgeven door hoge kliffen en met een aantal typische Menoraanse witte huizen waartussen pijnbomen en Agaves groeien.

Bizar genoeg valt de baai van Fornells ons behoorlijk tegen. De PortsIB pontons om je boot neer te leggen zijn voor kleine boten en verder móet je aan moorings liggen. Aan de baai zijn café's en restaurants tegen elkaar gepropt met fikse prijzen voor de gerechten. Wij willen geen 19,= betalen voor een Arroz zoals Paella, omdat we aan duur Mar Menor 10,= kwijt waren. We gaan bij de hamburgertent zitten die ook dweept met zijn cocktails. Peter kijkt in de kaart en Annelies beleeft een verstoord moment op de toilet. Nadat een "mens" al twee keer heeft geprobeerd de deur open te rukken schreeuw Annelies HALLO OCCUPADO!! en "mens" lijkt gedimd. Rustig zitten kan wel op de patio voor de ingang van de eettent en we besluiten een Kebab te eten. Niet eerder zo voortreffelijke Kebab gehad. Broodje gevuld met sla en kip en broodje alleen al was hemels, een soort Oriëntaalse pannenkoek.

We verlaten toeristisch oord Fornells en wagen Kaap Cavallaria, een mooie tocht door licht glooiend landschap met de befaamde muurtjes waarbij het bord Coto Privado en laag struikgewas. Dan opent zich het vergezicht met twee baaien en de kaap. Ruig gesteente en verweerde rotsen op de heuvels en wijds uitzicht naar diverse kanten.

De vuurtoren van Cavallaria staat op de meest noordwestelijke punt van Menorca. Hij werd tussen 1852 en 1857 gebouwd door de ingenieur Antonio en zijn licht heeft er voor gezorgd dat er drastisch minder schipbreuken voorkwamen. Tussen de 14e en 19e eeuw hebben meer dan 700 schepen in de Tramuntana windzone schipbreuk geleden.

Peter avontuurlijk als hij is, rijdt niet alleen alsof hij de Camel Trophy doet maar kiest ook graag de route met het avontuur. Dit heeft als gevolg dat we op een hobbelige zandweg uitkomen in het niemandsland met Coto's Privado's met plassen water en keien, die goed met een landrover bereden kunnen worden maar niet met een huurscooter, vindt Annelies. We willen een paar heuvels afsnijden maar het lijkt een hachelijk rit en keren om naar de asfaltweg. Wanneer we onder Monte Toro, de kruising van het eiland zijn beland, ziet Annelies een zijweg waar we hadden moeten uitkomen....Het is wel goed zo!

19 september, Cala Turqueta en Cala Galdana, 16 mijl

De wind staat goed en we varen de hoek van Menorca om naar Cala Turqueta, een van de mooiste Cala's en dat blijkt niet alleen uit het water en het strand maar ook uit de afzetting met boeitjes. Wij leggen Skadi met de kont tegen de boeienlijn maar wel zo dat de rondvaartboot er doorheen kan. Wij hebben gemerkt dat we al te beleefd zijn ten opzichte van Ferries/rondvaartboten door hen de ruimte te geven. In Cala Santandria hadden we makkelijk meer in het midden en tegen de boeienlijn kunnen liggen uit eigen veiligheid, en nu doen we dat ook. Als ze erdoor willen toeteren ze maar!



Het is er druk voor septembernormen, zwemmers, zeiljachten, motorbootjes, peddelaars, snorkelaars, en wij. We liggen ruim, rekening houdend met buurjachten en de rotsen en de draairuimte van Skadi in de wind. Hekanker doen we overdag niet.

En dan komt de rondvaartboot ook gezellig om gasten op de rots te zetten, waar vandaan ze een duik kunnen nemen. Annelies vind snorkelen niet leuk met al te bewegend water en is als de dood dat ze overvaren wordt, houdt niet van tenen sabbelende vissen en mogelijke griezels die je niet kunt zien. Bovendien heeft zij een Cala Molto-norm tegenwoordig: als water in een Cala zo mooi als in Cala Molto is, dan ga ik er pas in.

We beleven nog een klein avontuur met een Frans zeiljacht dat tussen ons en de rotsen wil ankeren met arrogante dame met zonnebril die niet blij is als piemelnaakte Peter op het voordek gaat staan en zegt: dan meen je niet! Met een wapperend handje zwaait de Fransman ons gedag en legt zijn boot een stuk uit de Cala neer, waar, na enige minuten discussie, men besluit te blijven en mevrouw mag gaan zwemmen. Elke keer weer zeggen we tegen elkaar: wat een gekkenhuis moet het in Augustus geweest zijn. Zó blij dat we overzomerd hebben! Zó fijn dat zeilers, ook Spanjaarden, bevestigd hebben dat dit een uitstekende keuze was.

Vermaak is er genoeg en na een paar uur genieten, varen we naar Cala Galdana. Die valt niet tegen in deze maand. Redelijk veel ruimte in deze grote baai en hotels zijn niet storend. De avond brengt prachtige kleuren in de lucht en op het groene water. Er staat swell en Peter legt het hekanker uit en moet in de nacht twee keer uit bed, een keer om die ankerlijn strakker te trekken en de tweede keer om de lijn aan de andere kikker te bevestigen zodat Skadi goed in de golfjes ligt.

20 - 22 september, van Menorca Spanje naar Sardinië Italië, 202 mijl.

Onze plannen wijzigen nogal eens en vandaag kijken we naar het weerbeeld voor de komende week en blijkt dat de beste optie om naar Sardinië te gaan, morgen al is.

In de loop van volgende week komt veel wind (6 Bft.) en uit de verkeerde richting. Enig plan, eind september pas over te steken, zou danig in de war gestuurd kunnen worden. En op de eilanden lig je makkelijk meteen 3 weken stil. Ralf komt 3 oktober aan boord dus we moeten Sardinië - ja, dat druist tegen onze principes in om geen afspraken te maken met èn vaste plek èn een vast tijdstip....maar voor zoon Ralf maken we een uitzondering.

In Cala Galdana blijken we toch wat onrustig te liggen, Peter gaat in de nacht nog 2 keer naar buiten om het hekanker anders vast te leggen zodat we beter op de golven blijven liggen. Hierdoor liggen we met de neus van het schip buiten de Cala gericht, terwijl alle andere schepen 180 graden de andere kant op liggen. Wij liggen redelijk stil terwijl de anderen toch behoorlijk liggen te schommelen op de inlopende deining.

Na het ontbijt varen we vandaag op de motor, langzaam, vlak langs de zuidkust van Menorca, waar weer schitterende rotsen en kliffen uit het water oprijzen. Soms zien we mooie cala's, waar we vlak langs varen en waar een paar schepen voor anker liggen. Een van die Cala's is Cala Covas, waar zoals de naam het al zegt, prehistorische grotten zijn, wel 150. Annelies zet in het Balearen boek dat deze cala een "must" is, in het geval we hier nog een keertje terugkomen.

We varen om de zuidoostpunt heen en varen de diepe Cala van Mahon in. Voor we gaan oversteken eerst nog 125 liter diesel tanken. Tja je hebt motorboten zonder mast en motorboten met mast. Je weet maar nooit onderweg of we kunnen zeilen. Na het tanken varen we naar Cala Taulera nabij Mahon, waar we gaan liggen tot we gaan oversteken naar Sardinie. Het is een stille Cala, er liggen 2 catamarans en 2 andere zeilschepen. Verder is het leeg. Terwijl we voor anker liggen wordt de Skadi nog even flink schoongespoeld door een fikse regenbui. Dit is pas de derde regenbui sinds Albufeira.

Om 23:00 vinden we het wachten welletjes en halen we het anker op. De maan is er nog niet en het is dan ook pikkedonker. Annelies vindt het doodeng om met behulp van de plotter door de smalle ingang weg te varen dus mag Peter dat doen. In alle stilte en duisternis schuiven we langs de rotsen naar buiten en eenmaal buiten de Cala wordt de koers op 90 graden gezet en gaat de Skadi op de motor 6 knopen lopen.

We hebben berekend dat we achter de wind aan (4 Bft.)die gestaan heeft kunnen varen en een staartje ervan mee kunnen pakken maar vooralsnog hebben we alleen de windgolven ervan. De voorspelling is dat de wind uit noord komt maar gedurende de hele tocht zal blijken dat deze uit westnoordwest zal waaien met 2 a 3 Bft.

Op de plotter zien we dat er een groot passagiers schip op ons afkomt en deze schuift na een klein halfuurtje met een gangetje van 20 knopen achter ons langs en verdwijnt in de duisternis....

De wind laat maar steeds op zich wachten en de Skadi is dus weer een motorschip met Mast. Als de adrenaline een beetje uit het bloed van Annelies is verdwenen gaat ze lekker in haar bedje liggen, om te kijken of ze een beetje kan slapen. Peter blijft buiten met Freija die, met haar tuigje om, vast ligt in haar fietsmandje. Odin ligt lekker binnen en de luiken gaan dicht zodat hij niet stiekum naar buiten kan komen.

Rond een uur of 3 ziet Peter op 3 mijl afstand een zeilschip voorbij komen met een Nederlands MSSSI nummer. Daarna is er niets meer om ons heen behalve zee en golven, geen dolfijnen, geen schepen.

Tegen de ochtend komt Odin toch maar naar buiten en komt lekker bij Peter zitten. Annelies komt rond 6 uur ook naar boven en heeft zowaar kunnen slapen. De hele dag blijven we verder gaan op de motor; een beetje ontbijten, lunchen en 's avonds Rode kool eten met een hamburger. De hele dag kijken we uit naar dolfijnen maar Peter is de enige die er wel één ziet. Peter probeert gedurende de dag een beetje te slapen om ook de 2e nacht buiten door te brengen.

We proberen nog een tijdje het grootzeil bij te zetten maar dat helpt niet met de snelheid en als het dan ook nog gaat klapperen, wordt die ook weer gestreken. Annelies mompelt iets van „ik verveel me" en „ik weet niet wat ik moet doen, lezen gaat niet met deze golven, puzzelen (misselijk) ook niet Beehhhh". Ze gaat rond 23:00 weer proberen om te slapen. En weer gaat dat lukken met al het geschommel in de zijwaartse golven. „Knop omgedraaid, je moet immers wel".

Ook deze nacht ziet Peter geen schepen, geen dolfijnen (wel sterren) en slaapt hij onder een slaapzak buiten op de bank. Regelmatig wordt hij wakker, kijkt om zich heen, geen schepen dus, kijkt op de plotter hoever nog tot het volgende waypoint en gaat weer liggen. Ook Odin komt weer naar buiten, het wordt een beetje een vast patroon. Freija blijft in haar mandje. Zo zijn de katten wel geweldig ingeslingerd en moedig en zeewaardig.

Bij het ochtendgloren komen we in de baai van Oristano aan en varen we naar de Noordzijde waar we om 08:30 na 34 uur op de motor gevaren te hebben... het anker laten vallen voor Torre Grande.

Voor Annelies een mijlpaal: de eerst 200 mijl Non-Stop tocht. Chapeau voor deze wereldse zeevrouw.

La Dolce Vita: WE ZIJN IN ITALIË

23 september, Oristano

Als je geen reisgids hebt en niet al bekend bent met de omgeving is het werkelijk ontdekken. Een nieuw land, een nieuw landschap, een nieuwe wetgeving, nieuwe gewoontes, nieuwe taal, een beetje cultuurschok en dus snel acclimatiseren. Het is ons zevend e land! Dat heb je in Europa, elke 1000 mijl is het weer anders. Gelukkig is er overal de Euro, dat scheelt iets.

Waar laat je de Dinghy? We varen naar de haven Marina Oristanesi en zoeken een plek. Annelies gaat haar Italiaans gebruiken Peter geeft haar een compliment. Een paar kerels wijzen ons een betere plek voor de dinghy want er komt net een vissersschip aan. We vinden een "oog" in de kademuur en leggen het Voorniksniebangnie bootje vast. We vinden de ingang van de Capitania en vragen aan de Marinera of ze weet waar we de bus kunnen vinden. Waarschijnlijk omdat ze gebrekkig Engels spreekt kiest ze voor het uitprinten van de dienstregeling, liever dan uitleggen dat de bushalte achter het gebouw is. Annelies die zich afvraagt wat ze in Gods naam aan het doen is, begrijpt uiteindelijk de methode. Grazie Tanto. De bus gaat echter niet nu en we moeten meer dan een uur wachten. Had handig geweest als ze dat had gezegd. Terug bij de Capitania staat de beambte op het balkon te bellen en ziet Annelies aankomen. Annelies vraagt netjes: Scusi, è possibile di telefonare un taxi per noi!? Ja ze knikt, dus wij lopen naar de straat. Na 20 minuten is er nog geen taxi en Annelies loopt terug. De beambte heeft niet gebeld. Annelies had er aan toe moeten voegen: wilt u dan een taxi bellen?

De taxi komt en brengt ons voor een dikke 18 euro naar Oristano. De taxi is rommelig en vuil en Peter constateert dat een bekende van de havenbeambte is opgetrommeld.



Oristano heeft een alleraardigst plein Piazza Roma met geweldige ijstent met koffie/taartjes en we trakteren onszelf op een der beste Tiramisu's, we vieren nog een beetje de verjaardag van Peter. Na een stadswandeling en bezoek aan schitterende Michelangelo-achtige kathedraal, met een schat aan kunst in fresco's en marmer, ontmoeten we op een terras Anne en Arthur, die op vakantie zijn in Sardinië en de moeite hebben genomen om gecombineerd met een dagtocht per huurauto, ons te ontmoeten. Er volgt een lunch en oergezellig samenzijn tot in de namiddag. Zij brengen ons naar de haven, dat scheelt een hoop poespas. We maken een praatje met de lokale visser en vragen wat hij in zijn fuiken vangt: pulpi (octopus) en hij vangt ze met krabbetjes. Hij laadt al zijn fuiken op zijn schip en lacht ons de hele tijd toe. Molto lavare zegt Annelies en hij antwoordt: niente pescare haha. Oftewel: ik moet hard werken maar vang geen vis. Hij blijft lachen en wanneer wij de Dinghy nemen om terug te varen naar Skadi mijmeren wij over de altijd vrolijke aard van deze mensen. Zeker hard werken als visser, een eenvoudig bestaan en....wel zeker gelukkig.

24 - 26 september, Tharros

Met een beetje open blik zie je veel en ontdek je des te meer. Zo blijkt het schiereiland aan de noordkant van de Golf van Oristano een prehistorische en historische plek. We varen Skadi naar de overkant en liggen pal tegenover Tharros, archeologische van nederzettingen (Nuraghe) van 5800 jaar geleden en bewoond tot in de Middeleeuwen.

Klik hier voor informatie over ligging en wetenswaardigheden:

[Archeologische plaats Tharros aan de Golf van Oristano](#)

Het leuke van in een Golf liggen is dat je binnen korte tijd een geheel andere plek kan aandoen binnen dezelfde regio. We blijven hier overnachten, met het brok geschiedenis voor onze neus, heel apart vanaf zee gezien. De nacht brengt veel wind en golven. Er klinkt een vreemd gefluit en Peter neemt de zaklantaarn om buiten te zoeken naar de oorzaak. Niets gevonden. In de nacht wordt er geschraapt aan de boot en Annelies zit overeind. „Dat zijn de vissen,” zegt Peter. Kan wel zijn, maar sinistere plaatsen en sinistere geluiden maken het verblijf een beetje beangstigend. In de vroege ochtend, ligt Skadi te stampen op de golven en we zeggen Tharros gedag. Terug naar Torre Grande strand, beschermt tegen de Noordenwind.



Ondertussen zijn we erachter dat de Pilot niet altijd de juiste informatie geeft over havens en bij nader onderzoek onder vertrekkers moet je niet gaan liggen in de commerciële haven. Ook al kan je volgens de Pilot aan de kade liggen, je wordt weggestuurd. Die kade is alleen voor Douane, en Politie. Over andere kades in Italië (Bijv. Isola Sant'Antioco - Porto Ponte Romano) hebben we ook twijfels of je welkom bent. In elk geval geven wij de voorkeur aan terdege prijsonderzoek van Marina's en liggen in Marina's of ankeren. Mochten we toch aan een kade willen liggen dan bellen wij eerst via de Marifoon.

Ondertussen maakt Peter het net aan de reling, zodat de katten, die nu tikkertje en verstoppertje spelen, liefst in het donker, niet overboord vallen.

26 september, het heet verademing

Het is een verademing, wanneer je voor een monument staat of een prachtig natuurgebied of gewoon op straat en het informatiebord is in meer talen of tenminste Engels, dan alleen de taal van het land. Viva Italia.

Het is een verademing om een echte cappuccino te drinken, een supermarkt vol te zien met Prosecco, Crodino, Aperol Spritz, Limoncello, Asti, Nutella en zelfmaaktoetjes die eens niet alleen maar uit vanillepudding en karamel bestaan. Hoera Savoirdi-koekjes, bitterkoekjes, Tiramisu. Hoera Panna Cotta, Semi-Freddo.

Het is een verademing om te kunnen internetten na een slepend Orange-internet trauma in Spanje. Een verhaal waar je niet over wilt lezen, dus we schrijven het ook niet van ons af. Na nu al dagen wat gepruts via de telefoon van Peter waardoor we met kostbaar surfen Bus A (???) vinden waar we voor 5 euro 24 uur mogen internetten. Na dagen om 23.00 uur afgesneden te zijn door...de wind? Na een vacuüm op zee etc. etc., doen we een "queeste" voor internet in Italië:

Op het postkantoor, dat ons al een goede aanbieding kon verkopen, vernamen wij 2 dagen eerder dat we een fiscaal nummer moesten aanvragen bij het "Agenzia delle Entrate". Vanwege onze ervaring daarmee in Portugal (voor het aanschaffen van de wasmachine) gaan wij vandaag gewapend met paspoort, fotokopie van paspoort, een bewijs van ons adres en cash geld, om 10.00 uur (we weten nu de bustijden) naar Oristano. Een gemoedelijke chauffeur stopt gewoon ergens op de Via Cagliari - en alle verkeer moet achter hem stil staan- en zegt ons hier uit te moeten stappen. Na 200 meter lopen vinden we het kantoor.



We trekken een nummertje D0012 en wachten niet lang. Dat valt dus mee. Een chagrijnige ambtenaar vraagt ons om een ingevuld aanvraagformulier. Dat hebben we niet. We moeten daarvoor naar de informatiebalie. Enige "rapido" uitleg, kan Annelies niet volgen en het lijkt erop of ons gevraagd wordt of we een geplastificeerd kaartje willen met fiscaal nummer of... „Plastico?", vraagt Annelies met Haags accent. De man wordt er al moe van, kruist voor ons aan wat we moeten invullen en trekt alvast een nummertje voor ons, want wij zijn namelijk niet doortastend. Overigens is het aanvragen van een fiscaal nummer in Italië een soap op zich, Annelies heeft in blogs van reizigers ook vernomen dat elke vraag aan een ander loket gesteld moet worden en dat assertieve Italiaanse weduwvrouwtjes 10 nummertjes tegelijk trekken, voor elke vraag die je wilt stellen; kijk daar leer je van)

We vullen het formulier in, elke technische term is Annelies onbekend, maar gelukkig hebben we een telefoon met een vertaal-app. Alhoewel hij komt met de vertaling "breuk" terwijl uit de context blijkt dat op de regel gevraagd wordt om een deel van een adres.

We nemen weer op een stoel plaats. De ons bekende ambtenaar achter bureau 9 tikt met zijn pen, op de volgende klant wachtend. Het lijkt erop dat wij vandaag de enige klant zijn die nummers in de D-serie trekken. Wij wachten het automatische proces van nummertjes doorschuiven op het digitale bord af en jawel nummer D 0016 is aan de beurt. Wij mogen voor tafel 8 plaatsnemen, deze man is iets vriendelijker, "tafel 9" tikt door met zijn pen. We overhandigen alles en de ambtenaar is blij verrast. We hoeven niet te betalen, we staan in 5 minuten op straat met een formulier met fiscaal nummer.

Nu op pad voor een goede aanbieding internet. Het is al zowat siësta tijd dus kans van slagen vermindert met de minuut, en dan vinden we een winkel van Wind, de tegenhanger van Orange en kopen 30 Gigabyte, om 12.57 uur.

Euforisch zoeken we de bushalte en dan blijkt, dat we al op de Via Cagliari staan, waar we uit het raam van de bus al een overdekt winkelcentrum hadden gespot. En bezoek aan deze geweldige plek (waar je allemaal blij mee bent tegenwoordig, je gelooft het niet) levert verse groenten en toetjes op. We voelen ons de koning te rijk. En die flessen Spritz, Limoncello, Asti en Prosecco kopen we in Cagliari wel wanneer we een huurautootje hebben.

27 september, van de baai van Torre Grande naar Carloforte, 48 mijl

Vierde treffer van deze week is de Pilot van Magnamare. Bij binnenlopen van onooglijk winkeltje aan de Marina Oristanesi ligt hij op een tafeltje. Eén blik in het boek zegt Annelies dat dít hem is, iets anders wil je niet. De Reeds almanac kan er niet aan tippen Hij geeft veel meer ankerplaatsen aan dan de Almanac, meer over wind, water diepte, met foto, in de Cala's en op de Middellandse Zee, exacte situaties in havens met gedetailleerde plaatjes, èn up-to-date. (de Imray en Reeds geven vaak geen goed of recent beeld). Het is wel in het Italiaans maar dat wordt voor Annelies geen probleem, ze kan gelijk de nautische termen gaan oefenen.

Deze dag varen we zuidwest en hopen in een mooie beschutte, goed aangeduide Cala te ankeren. We zijn rond 11:00 vertrokken op een spiegelgladde zee en varen rustig op de motor



om de zuidkaap heen. Een zee die in deze wateren Dolfijnen en Walvissen (Beluga's) laat zien....hopen we.

Voor het eerst krijgen we echte deining, van die duinen van golven naar ons toe. De 3 kapen zuidelijk van de Golf van Oristano zijn tafelgebergtes en zeer verlaten. Het is verboden aan land te gaan (ankeren mag wel) vanwege Militaire zones. Na de kapen wordt het landschap heuvelachtig in zee afdalend met lange goudgele stranden tot aan de baai van Buggurru. Een prachtige autoroute loopt vanaf Buggurru naar Portocuso. Wij houden de ankerbaaitjes in de gaten maar er wordt regen verwacht. Nadat we zwarte luchten zien aankomen boven het land, we donder al horen rollen, besluiten we niet te ankeren en onszelf te trakteren met de stad Carloforte op het eiland San Pietro, waar we binnen zullen varen rond 20.00 uur.

28 september van Carloforte naar Calasetta, 4 mijl

De katten.

Van bangerik naar held, dat is Odin. Tijdens het varen wil meneer nu gewoon naar het voordek lopen, de rechterplek met fietsmand onder de buiskap wordt nu regelmatig in beslag genomen (net als alle nieuwe leuke plekken die Freija heeft ontdekt) en wanneer hij nu opeens een kat ziet lopen, neemt hij zowat het rit aan en is al bijna op de boulevard. Ho! Tuigje aan dus.

We hebben de loopplank voor de nacht binnen gehaald want de (mooie) straatkat zou bij ons aan boord kunnen komen....



We bevinden ons op het eiland San Pietro. Het is een mooie ochtend. Het is hier 5 graden warmer dan in de Golf van Oristano en ook de zee is 1 graad warmer hier: 26 graden. Om een uur of 11.00 gaan we Carloforte in. Het heeft alles wat je wilt en verwacht van een authentiek Italiaans stadje. Hier geen bussen toeristen of ladingen mensen uit cruiseschepen. Via de palmenboulevard waaraan enkele leuke sfeervolle terrassen liggen en waar lokale bewoners hun zoete croissantjes (cornetti dolci) met een cappuccino nuttigen, lopen wij langs de pastelkleurige huizen, die verlicht worden door de zon. Met de balkonnetjes met wit geverfde ijzeren gekrulde balustrades en ornamentenrijke balkonsteunen. In de kleine straatjes staan planten voor de deuren en wasrekjes en voerbakjes voor katjes. Onder de ficusbomen nuttig je je ijsje en op de dorpspleinen of in een van de charmante schaduwrijke straten bezoek je een trattoria' of een café. Een 19e eeuwse kerkje staat open en het interieur is verbluffend mooi en fris, in pastelblauw met witte pilaren. In de nissen zijn kapelletjes gemaakt en Annelies telt 15 soorten marmer, wit, rose, beige, zwart, roodbruin, die gebruikt zijn om deze kerk aan te kleden.

Op San Pietro en Sant Antioco lijkt de tijd stil te hebben gestaan. De rijke geschiedenis van dit eiland is nauw verbonden met die van Noord Afrika en het Midden Oosten. In de 8e eeuw voor Chr. stichtten de Feniciërs op Sardinië hun nederzetting Sulcis, waar mineralen, goud en lood werden verhandeld. Onder Romeins bestuur floreerde de havenstad, waarna ze door piraten werd belaagd. Veel inwoners zijn door de Noord Afrikaanse piraten vermoord of slaaf gemaakt. De geschiedenis van de strijd tegen de Moren en de overwinning spiegelt zich af in de vlag, waarop 4 gevangen genomen en ter dood veroordeelde Moren staan afgebeeld.

We maken tegen 14.30 los en vertrekken naar het eiland Sant Antioco. we willen ankeren in de baai Le Saline, ten zuidwesten van La Calasetta, ook al zo'n schilderachtig plaatsje. Geankerd met in het zuidwesten de dreigende onweersbuien, zien we de wind niet afzwakken maar toenemen en i.p.v. de voorspelde afnemende oostenwind, wordt het een Noordwesten wind kracht 4.

We zitten niet ontspannen in de kuip te kijken naar de ontwikkeling van het weer en de golven en deze nemen nogal toe. We hebben er allebei geen goed gevoel bij en zowat tegelijk zeggen we: we gaan weg. De haven van Calasetta is om de hoek en we bellen of er plaats is. Ja, dat is er, een Marinero zal u helpen hoor!

We liggen achter de dam, met heerlijke wandelruimte voor de katten en Odin neemt meteen het initiatief.

29 september, van Calasetta naar Porto Pino, 22,5 mijl

Calasetta is de tweede belangrijkste stad van het eiland Sant 'Antioco en heeft de typische trekken van haar Genuese en Tarbarchine oorsprong in zowel de tradities en kenmerken behouden. Het leven in het centrum van Calasetta begon rond 1769, toen een groep Tabarkans van het eiland Tabarka, (een eiland gelegen voor Tunesië), maar oorspronkelijk afkomstig uit Pegli nabij Genua, aan Carlo Emanuele, koning van Savoye, toestemming vroegen, om de noordelijke kust van het eiland Sant'Antioco te mogen bewonen, recht tegenover het eiland Carloforte. In feite, was het Koninkrijk van Savoye, sinds haar eerste periode van overheersing op het eiland, altijd al voornemens om het herbevolken van geheel van Sardinië te bevorderen, met inbegrip van het eiland Sant'Antioco. Als eerste kwamen de kolonies Tabarkans, gevolgd door Piemontese en tenslotte Sicilianen.



Het grondgebied Calasetta heeft een groot aantal stranden van suggestieve schoonheid. De kust van Calasetta is steil en rotsachtig in het westen en laag en zandig in het noordoosten. De kustlijn is gebroken op drie plaatsen die corresponderen met drie prachtige stranden: "Spiaggiagrande" of "Porto Maggiore", de "Salina" en "Sottotorre". The rotskust naar het westen is van ongeëvenaarde schoonheid die zich uitstrekt tot een diepte van maximaal 10 m en waarin opvallende grotten en staak formaties van rotsen zijn. Calasetta is zeer beroemd om zijn karakteristieke stedelijke toren die zo vaak wordt weergegeven in beelden van het dorp. Hij werd gebouwd voordat de kleine stad werd gesticht, rond 1737, opgericht door de Savoy autoriteiten om het kanaal tussen Sant'Antioco en het eiland San Pietro te verdedigen.

Een mooi stadje Calasetta, schilderachtig gezellig. Het type dorp waar je je deur open laat staan en je mobiel buiten op de vensterbank laat liggen, niemand zal hem stelen.

Bij bezichtigen van de toren en het prachtige uitzichtpunt naar Le Saline, zet Annelies haar voet verkeerd op een verlaging van de stoep en kwakt voor de toren neer op de straat. Italianen rennen te hulp. Annelies komt overeind maar mankeert niets, wat schaafjes en een pijnlijke hand maar die blijkt niet gebroken op het eerste gezicht. De bewoners bieden een glaasje water aan voor de schrik en met veel dank en bijgekomen van alle consternatie, zoeken we een terrasje en een echte cappuccino.

We vertrekken om 12.30 uur naar de zuidpunt van Sardinië en het is even puzzelen welke Cala we in zullen gaan, gezien de wind die zuid-zuidoost staat en niet naar oost wil draaien. Wanneer we op weg zijn neemt de wind toe, zeilen is echter lastig, de boot verleiert wat, waardoor we te noordelijk gaan varen en de golven worden wat hoger en vervelend en we besluiten op de motor verder te gaan. Het zuiden van Sardinië is aan deze kust zowat onbewoond. In tegenstelling met oost Mallorca, een bijna identieke kust, staan hier slechts 6 villa's, verder alleen maar bos. Eerst ankeren we in Porto Pinetto, ten noorden van Punta Menga, een stille Cala. Wij zijn het enige schip. Wanneer we het anker uitgooien lijkt het te krabben, Annelies is er niet zeker over. We duiken de mooie zee in, Annelies voor een zwempartijtje rond de boot en Peter voor een check-up van het anker. Het ligt niet goed, allemaal rotsen en we halen het anker op. Een tweede poging in dieper water levert ook geen goed resultaat en we kunnen dus in de Almanak aantekenen dat hier geen zandgrond is maar zand op rotsen. Het gaat schemeren en we zetten vaart naar Porto Pino ten zuiden van Punta Menga. Ook hier lijkt het anker zich niet vast te trekken, maar Peter duikt naar de grond en constateert dat het goed vast ligt. De katten zijn stomverbaasd als ze buiten komen na hun reisslaapje, want het ponton is opeens weg. Ja jongens, nieuwe plek, effe wennen. Ze passen zich direct aan doen rondjes dek en het tikkertje spel, nu binnen de omheining die Peter op deze reisdagen aan de reling heeft bevestigd. De zon gaat prachtig onder, het wordt pikkedonker en de golven nemen gelukkig ook af. We zijn weer een met de natuur.

30 september, van Porto Pino Teulada, 12 mijl

Na een nacht van liggen rollen op de swell en een hekanker wat niet echt verbetering gaf zijn we het om 06:00 zat. Peter haalt in het donker het hekanker op, start de motor, haalt het grote anker op en vaart de baai uit in zuidelijke richting.

Annelies zet lekker koffie en thee, maakt een beschuitje en zo beginnen wij de dag waarop we elkaar nu 1.000 dagen kennen. Om niet uit de toon te vallen besluiten we om maar gelijk naar Cagliari te varen en vanavond lekker Italiaans uit eten te gaan. Het is per slot van rekening een soort van feestje.



De wind staat oost en we hopen, eenmaal om de ongenaakbare kaap, te kunnen zeilen. Maar er wordt veel wind verwacht en de golven beginnen al op te bouwen. Om 07.15 uur overwegen we de baai van Teulada niet eens over te steken vanwege de venijnige puntgolven, maar na de kaap noord te varen en Teulada in te gaan. 2 uren tegen de golven in beuken is de andere optie....we kijken het even aan, maar de wind neemt toe en zou 5 Bft. worden en...in de Middellandse Zee wordt 5 gewoon 6.

We melden ons op kanaal 9 en een gemoedelijke Sardijnse Marinero haalt ons binnen....in een evenzo gemoedelijke haven. Naarmate we tussen de lieflijke natuur met ruige uitmondingen in zee, doorvaren naar de haven opent zich voor ons een geheel ander beeld dan we verwacht hadden na enkele meningen van andere zeilers gelezen te hebben. Sommige mensen noemen dit saai, wij noemen dit een parel in zijn natuurlijke setting: een plaatje van een vernieuwd haventje in een schitterende entourage, waarlangs een prachtige panoramische autoroute loopt (!) We liggen aan een praktisch verlaten ponton met enorme ruimte tussen elk schip.

Om 12.00 uur staat er in de haven zelfs 5 Bft. en we zijn blij dat we uitgeweken zijn naar deze plek. Een slenterende buurman vraagt hoe het op zee was en hij vindt het ook geen goed idee om weg te gaan vandaag. Maar...de zon schijnt en de cappuccino smaakt voortreffelijk!

Het dorp Teulada is te vinden in het zuidwestelijke deel van Sardinië. Het is gelegen aan de prachtige Costa del Sud, en staat bekend om zijn prachtige stranden en de kristalheldere zee. Omgeven door een landschap dat nog steeds wild en onbedorven is, biedt het duizend verrassingen. De kustlijn heeft afwisselend lange stranden en ruige en grillige rotsen en kliffen en wordt gekenmerkt door de prachtige Capo Malfatano, die een goed stuk van de kust tot aan de uiterste punt van Capo Teulada omsluit. Teulada biedt ook suggestieve grote hoogte panorama's aan haar bezoekers in het bos van Gutturu Mannu en op de berg Punta Sebera. De naam Teulada gaat terug naar het Latijnse "tegula", documenteren van de grote productie van terracotta in het gebied.